

KALE PUONTI

S A A R N I

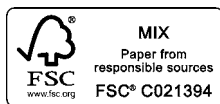
B'AZAR

S A A R N I

**KALE
PUONTI**

S A A R N I

BAZAR

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus 2021
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-305-0

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

”Poliisimiehen tulee kohteliaasti ja auliisti kohdella hänen virka-apuaan käyttäviä sekä toiminnassaan noudattaa puolueettomuutta ja tyyntä harkintaa.”

SUOMEN KAUPUNKIEN POLIISIEN KÄSIKIRJA 1908

RATTITIE, HELSINKI

SYYSKUU

”Nyt se Virkki tulee ulos”, vanhempi rikoskonstaapeli Aleksi Ojanen ilmoitti radioon. Ojanen istui Helsingin huume poliisin vanhan pakun takaosassa ja kiikaroi Veijo Virkin automyyntihallin pihalle. Pakettiauton tummennetut lasit estivät ohikulkijoita näkemästä autoon sisälle. Jo parhaat päivänsä nähnyt Toyota Hiace sopi hyvin Tattarisuon ympäristöön. Sen ruosteenkukkimat lokasuojat ja haljennut maalipinta olivat lähes täydellinen peite postausautolle, eikä kosla erottunut mitenkään alueen muista rumiluksista.

Monialarikollinen Veijo Virkki nosteli virttyneitä verryttelyhousujaan ja käveli hitaasti pihalla seisovalle Land Cruiserille. Virkin autoliikkeen pihalla oli monenlaisia menopelejä, eikä koskaan ollut varmuutta siitä, millä autolla mies liikkui. Ainoa mahdollisuus

oli tarkkailla liikkeen pihaa ja ilmoittaa Virkin kulloinkin käytössä oleva ajoneuvo muulle seurantar ryhmälle.

”Ajoi harmaalla Land Cruiserillaan portista ulos Kytöntien suuntaan. Kääntyy tien päässä oikealle, eli on tulossa sinne Arkadia-hotellille päin”, Ojanen sanoi radioon.

”Otetaan vastaan”, rikosylikonstaapeli Mikko Louhela kuittasi.

Rikosylikonstaapeli Kosti Kaartamon ryhmä oli saanut postaukseen ja seurantaan kolme autoa. Kaartamo istui Louhelan vieressä ja johti operaatiota Volvon etupenkiltä. Heidän autonsa perässä liikkeelle lähtivät vanhemmat rikoskonstaapelit Sisu Kurki ja Kirsi Koski. Otso Tarkka tuli yksin letkan viimeisenä. Aleks Ojanen siirtyi Hiaccessaan kuljettajan paikalle, käynnisti pakun ja liittyi koko letkan hännille.

Ittaliikenne Tattarisuolla oli hiljaista. Virkki ajoi nopeusrajoituksia noudattaen Vanhaa Porvoontietä. Seuranta-autot pitivät riittävää etäisyyttä Land Cruiseriin, ja vain kärkiauto näki Virkin ajoneuvon perävalot. Muut autot saivat sijaintitietoja Kaartamolta, joka Volvon pelkääjänpaikalta antoi radioon toimintaohjeita. Nyt Virkki nousi Lahdenväylälle ja lähti ajamaan kohti Lahtea.

”Vaihdetaan piikkiä. Ota sä Kirsi Cruiseri haltuun”, Kaartamo sanoi.

”Kuitti. Hiljentäkää vaan, me ollaan kohta teidän kannassa. Ohitettiin just Kulomäen liittymä ja jatketaan

edelleen Lahdentietä. Vauhti on noin satasta”, Kirsi Koski sanoi.

Radiossa kuului autojen sijaintitietoja, ja mitään ylimääräistä ei seurannan aikana keskusteltu. Turha höpöttely oli kiellettyä, koska muutoin kanava tukkeutuisi eikä kärkiauto saisi viestejään läpi.

”Nyt pudottaa Keravan liittymästä alas ja kääntyy oikealle kohti vanhaa Lahdentietä. Vilkuttaa oikealle ja kääntyy hiekkatielle. Me ajetaan ohi, ja Sisu lähtee jalkamieheksi. Autolla tonne perään ei voi mennä. Tämä sivutie näyttää olevan nimeltään Jokitie”, Koski tiedotti muille.

Sisu Kurki nousi Kosken kuljettamasta autosta ja lähti juoksemaan hiekkatietä Cruiserin perään. Syyskuinen ilta hämärsi, ja vettäkin tihutti. Kurki oli ryhmän kovakuntoisin juoksija ja tottunut luonnossa liikkuja ja eteni melko vauhdikkaasti. Hän ehti nähdä, kun Virkin auto kääntyi vasemmalle kapealle tienpistolle. Piston ohi juostessaan hän huomasi Virkin sammuttaneen autonsa ja nousevan kyydistä.

”Virkki nousi autosta ja käveli metsään. En huomannut, että sillä olisi ollut mitään kantamuksia. Minulla on jonkinlainen näköyhteys autoon”, Kurki kuiskasi radioon.

”Kuitti. Me jäädään tänne vanhalle Lahdentielle odottamaan. Koita saada kunnollinen silmä mieheen ja autoon”, Kaartamo sanoi.

Kurki ryömi lähemmäksi autoa ja löysi hyvän tarkkailupaikan pieneltä kummulta, jossa oli näkö-

suojana kitukasvuisia mäntyjä ja pari miehen kokoista kiveä. Metsästä kuului oksien katkeamisen ääniä, ja taskulampun valo välähti aika ajoin puiden välissä. Kurki arveli, ettei Virkki voinut olla kovin kaukana autostaan.

Virkki oli metsässä lähes kymmenen minuuttia, kunnes hän yhtäkkiä oli taas autonsa luona ja avasi oven. Autoon syttyi sisävalot, ja Kurki ehti huomata, että Virkki laittoi matkustajan jalkatilaan muovipussin.

”Kohde tuli autolle. Laittoi valkoisen muovipussin vänkärin penkin jalkatilaan. Minun mielestä Virkillä ei ollut kassia, kun se meni metsään. Toistan. Valkoinen pussi laitettiin etupenkin jalkatilaan”, Kurki kuis-kasi radioon.

”Valmistaudutaan kiinniottoon eri käskystä”, Kaartamo sanoi. ”Pysäytetään Virkki tuohon Jokitien risteykseen. Aja sinä Otso oma autosi risteyksen tukkeeksi, kun Cruiseri lähestyy. Me muut ulostaudutaan ja vedetään ukko autosta pihalle.”

”Auto liikkuu ja tulee paluureittiä”, Sisu Kurki ilmoitti.

Virkki ajoi Land Cruiserin vanhan Lahdentien risteykseen ja oli aikeissa kääntyä Lahden moottoritien suuntaan, kun tien tukkeeksi ilmestyi toinen auto, ja Virkki joutui pysähtymään. Louhela ja Kaartamo juoksivat kuljettajanpuoleiselle ovelle ja repivät oven auki.

”Poliisi, sammuta auto!” Louhela huusi ja löi virkamerkkinsä Virkin auton tuulilasiin.

Virkki katsoi hölmistyneenä poliisimiehiä ja sammutti auton. Lihava autokauppias käskytettiin auton sivulle, ja Louhela laittoi hänelle käsiraudat. Kurkikin ehti juosten paikalle ja avasi matkustajanpuoleisen oven. Valkoinen muovipussi oli kiinni solmittuna auton lattialla. Kurki laittoi kertakäyttöhanskat käteensä ja nosti pussin pois autosta. Se tuntui kumman kevyeltä, vaikka oli yli puolillaan. Kurki avasi solmun ja katsoi pussiin. Se oli pullollaan käpyjä.

”Ei vittu. Mitä tää oikein on, Virkki?” hän ärähti.

”Miten niin? Etkö sä poika tiedä, että käpyjen keräilyllä voi ansaita kuukausittain verottomana useita tuhansia? Kannattaisi sinunkin sivutöinäsi alkaa käpyjen keräilijäksi, kun tuo poliisin palkka ei taida niin kovin kummoinen olla”, Virkki nauraa röhötti kiinnottajilleen.

Tilanteen saamasta käänteestä pottuuntuneet poliisit tarkistivat Virkin ajokunnon ja auton paperit. Kaikki oli kunnossa, ja Virkki oli pakko päästää vapaaksi. Louhela irrotti käsiraudat ja nakkasi Virkin lompakon auton penkille. Virkki hieroi ranteitaan ja nauroi poliiseille.

”Eikö se Kyllikki Saaren murhakin ole vielä selvittämättä? Tekisitte tekin palkkanne eteen jotain oikeita töitä, ettekä häiritsisi tavallisten käpyjenkerääjien rauhaa.”

Kaartamolta ei löytynyt mitään nasevaa vastausta. He menivät vaitonaisina autoihinsa ja lähtivät pois paikalta. Virkki sytytti camelin ja hihitteli poliisiautojen

hävitessä näköpiiristä. Tuollaiset paskakytät eivät saisi häntä kiinni niin kauan kuin hänellä olisi pihdeissään sisäpiirin mies.

PASILA

Kaartamon ryhmä purki turhautuneena varustekassejaan poliisilaitoksen kaappeihin. Virkki oli tehnyt heistä naurunalaisia, ja hänen ylimielinen käyttöksensä lisäsi vielä entisestään poliisien potutuksen määrää.

”Ennen kuin lähdetään vapaille, niin käydään äskeinen läpi”, Kaartamo sanoi ryhmälleen.

Koko Kaartamon ryhmä lukuun ottamatta Kalle Pesosta istui neuvottelupöydän ääreen. Pesonen piti tasoisuusvapaita, sillä laitoksen ylityökiintiöt oli käytetty jo juhannukseen mennessä, eikä ylitöitä saanut tulla enää koko loppuvuonna. Erilaiset teemaviikot ja valtiovierailut, joihin he joutuivat usein turvamiehiksi, olivat syöneet laitoksen kassan miinukselle, ja ainakin vuoden loppuun asti jaettiin todellista niukkuutta.

Veijo Virkki oli ollut Kaartamon ryhmän tarkkailussa viime keväästä lähtien. Virkki oli erikoistunut huumekauppaan, velanperintään ja isoihin tilaus-

petoksiin. Hän osti bulvaanien nimiin firmoja, jotka tilasivat erilaisia rakennustarvikkeita ja elektroniikkaa eteenpäin myytäväksi. Bulvaaniomistajat olivat alkoholisteja ja narkomaaneja, jotka eivät edes muistaneet panneensa nimeään mihinkään papereihin. Ennen kuin tilausputki saatiin katkaistua, oli firmojen kautta ehditty tehdä satojen tuhansien eurojen tilauksia. Petoksella hankitut tavarat olivat kadonneet rakennustyömaille, joiden urakkahinnat oli saatu kilpailukykyisiksi käyttämällä pimeää työvoimaa ja varastettuja rakennustarvikkeita. Kentältä saatujen vähäisten tietojen mukaan Virkki oli myös niitä viimeisiä vanhan liiton kotimaisia rosvoja, joiden huumekauppa kannatti ulkomaalaisten rikollisryhmien puristuksessa. Virkin työmiehet eivät epäroineet käyttää väkivaltaa tilanteen niin vaatiessa. Tästä huolimatta Virkki porskutti edelleen vapaalla jalalla, sillä häntä kohtaan ei ollut löytynyt vielä tarpeeksi näyttöä.

”Eipä vaivuta synkkyyteen”, Kaartamo yritti piristää ryhmäänsä. ”Virkki ilmeisesti havaitsi seurannan ja käytti tilaisuuden hyväkseen. Meidän ei kannata vähään aikaan ajella kaverin perässä. Kerätään kentältä lisää tiedonmurusia ja jatketaan kameravalvontaa Tattarisuolla. Linjoilta ei taideta saada mitään irti?” Kaartamo osoitti kysymyksen Otso Tarkalle.

”Kuuntelussa olevassa firman numerossa käydään selkeästi vain autokauppaa. Kyllä se oikea bisnes tehdään ihan muilla luureilla ja sovelluksilla. Virkki saa

toisinaan jopa oikeasti myytyä jonkun koslan. Luottotiedottomat kansalaiset hakevat häneltä autoja eivätkä varmasti jätä osamaksuja maksamatta”, Tarkka totesi lakoniseen tyyliinsä.

”Ok, kyllä tästä notkosta vielä noustaan. Pidetään vapaat ja palataan virkeämmillä aivoilla perjantaina töihin. Muistakaahan levätä”, Kaartamo sanoi ryhmälleen.

”Millä siinä lepää, kun yksi muksu huutaa korvakipuaan ja toinen oksentaa lakanansa pari kertaa yössä? Meidän muksuille tulee tarhasta kaikki pöpöt, ja yöt valvotaan. Niin, ja viime viikolla tarhassa tavattiin täitä, eli jos kutittaa, voin nostaa käden ylös virheen merkiksi”, Mikko Louhela valitti. Hän kärsi pienten lasten takia kroonisesta univajeesta ja oli kehittänyt uskomattoman taidon nukahtaa aina, kun se oli vähänkään mahdollista.

Kun muut olivat lähteneet, Kaartamo käveli omaan huoneeseensa. Hän mietti edelleen Virkin toimintaa. Mies vaikutti niin itsevarmalta ja ylimieliseltä, että jossain vaiheessa tämä tekisi varmasti jonkin ratkaisevan virheen. Tuollaisen ammattirikollisen kiinni saaminen vaati pitkää pinnaa ja kuukausien työn. Kunpa vain esimiehetkin ymmärtäisivät sen eivätkä hengittäisi koko ajan niskaan nopeita tuloksia vaatien.

ALEKSIS KIVEN

KATU

”Pitäisikö kulta jo nousta?” Irma Roivas kuiskasi Kalle Pesosen korvaan ja rapsutti miestä hellästi navan alapuolelta. Rikosylikonstaapeli avasi silmänsä, haukoteli, hymyili ja otti Irman kainaloonsa.

”Ai niin kuin nousta nousta vai pitäisikö jonkun siellä navan alla nousta?” hän naurahti ja puristi Irmaa hellästi rinnasta.

”Ihan miten vaan herra haluaa. Täällä ollaan kyllä valmiina. Lähinnä ajattelin, että meidän pitäisi ehkä syödä jotain myöhäistä aamiaista vai mitä brunssia se on. Parin tunnin päästä kun pitäisi jo lähteä ajamaan sinne Naantaliin”, Irma sanoi eikä tehnyt elettäkään noustakseen sängystä.

”Onkohan se nyt ihan viisasta lähteä sinne?” Pesonen pohti. ”Ymmärrät kai, että minä en voi jäädä kenellekään tutulle kiinni meidän harrastuksestamme.”

”Kalle rakas. Tanssimisessä ei ole mitään häpeämistä. Argentiinalaisen tangon kurssi, ihanaa kylpylälomaa ja kiihkeää seksiä minun oman nallekarhun kanssa. Mitä muuta voi viisikymppinen nainen toivoa?” Irma nauroi ja laittoi kätensä Pesosen haarovaliin.

Pesonen hymyili, tarttui Irman ranteeseen ja siirsi sen peiton päälle.

”Keski-ikäisen miehen on käytävä ensin tuolla miestenhuoneen puolella tyhjennyksellä. Älä häviä minnekään. Tangokavaljeerisi saapuu takaisin tuota pikaa, ja katsotaan sitten, mihin asentoon sitä tällä kertaa taivutaan.”

”En häviä”, Irma nauroi Pesosen jutuille.

Pesonen nousi sängystä ja käveli kohti vessaa. Hän vilkaisi itseään eteisen peilistä ja päätti, että ensi kesään mennessä vaivihkaa kasvaneen vatsakummun olisi kadottava.

Pesosen noustua Mirri huomasi sängyssä tyhjän lämpimän paikan. Kissa hyppäsi yhdellä loikalla Irman viereen ja pökki tätä kirsullaan. Irma silitti kissaansa ja nosti sen rintojensa päälle.

”Tässä kaksi kuumaa mirriä odottaa. Sinä Whiskasia ja minä jotain muuta”, Irma hykerteli kissalleen.

T A T T A R I S U O

Virkin jättiläismäinen vatsa hölskyi naurun tahtiin, kun hän kertoi luottomiehilleen eilisillan tapahtumista. Autoliikkeen yläkerrassa hänen kanssaan istuivat Jean ”Näätä” Martinson ja kaulaan asti tatuoitu Lasse Raivola. Syntymävahva Raivola oli kaksimetrinen järkäle, joka oli voittanut pari kertaa Linnan vahvin mies -tittelin, mutta edellisestä lusimisesta oli kulu-
nut jo useampi vuosi, eikä kuntokaan ollut enää mestaritasolla. Raivolan olemus ja maine väkivaltaisena velanperijänä sai kuitenkin useimmat velalliset hoitamaan veloitteensa mukisematta.

Jean Martinson oli kasteessa saanut nimekseen Jukka Nieminen. Hän oli lähes koko aikuisikänsä pukeutunut liivipukuihin ja kiiltoahkakakenkiin ja sittemmin muuttanut nimensäkin vastaamaan ulkoista habitustaan. ”Näätä”-lempinimeä Martinson oli joutunut kantamaan teini-ästä saakka, sillä kapeat kasvot, pieni nenä ja nenän alla olevat ohuet viikset saivat hänet näyttämään öisin metsästäväältä nisäkkäältä. Martinson

olisi halunnut, että häntä kutsuttaisiin Kreiviksi, mutta Näätä oli vakiintunut käyttöön niin pysyvästi, että hän oli jo aikaa sitten tyytynyt kohtaloonsa.

”Heitin niille pollareille vielä, että keräisivät itsekkin käpyjä, kun niistä saa hyvää verotonta tuloa palkan päälle”, Virkki nauroi niin, että kilopitkon murusia lensi suusta vatsakummulle.

”Mahtoi kyttää vituttaa, kun katsoivat käpykassiin”, Näätä hohotti mukana, niin kuin alaisen kuuluukin. ”Mistä tiesit, että sulla oli kytät perässä?”

”Minulla on omat lähteeni. Se on kuulkaa pojat niin, että tässä yhteiskunnassa tieto on valtaa, ja siitä kannattaa hieman maksaakin. Eiköhän nuo nyt vähäksi aikaa rauhoitu, mutta ovat kohta aivan varmasti entistä hanakammin perseessä kiinni. Mutta palaetaanpas päivän agendaan, kuten lukeneemmat herrat sanoo. Mitäs meidän bisneksille kuuluu?” Virkki sanoi ja katsoi Näätää kysyvästi.

”Ihan hyvää. Raketekia voidaan käyttää todennäköisesti vielä pari viikkoa, mutta sen jälkeen yrityksen luottotiedot ovat niin pakkasella, että se firma voidaan unohtaa. Harjateräkset ja tuulensuojalevyt lähtivät eilen sinne Kontulan työmaalle, ja harkkojen pitäisi tulla tänään tai huomenna. Tilasin harkot sinne Malmin tyhjälle tontille. Ne pitää käydä hake-massa sieltä heti kun ne ovat tulleet, ennen kuin joku pitkäkyntinen ehtii apajille”, Näätä sanoi.

”Hyvä. Kontulaa saa laskuttaa useammalla kuitilla. Pimeät palkat pitää saada näyttämään vähän

oikeammilta vielä kolmisen kuukautta. En usko, että poliisin talousrikospuoli saa tätä tutkintaan vielä pitkään aikaan jos koskaan, ja meillähän ei paperilla ole mitään tekemistä koko työmaan kanssa. Onko perintärintamalta mitään uutta?” Virkki kysyi Raivolalta.

”No, Veljeskunta kauppasi meille perittäväksi sitä Hyrylän autokauppiasta. On kuulemma velkaa kerholle noin 80 000 euroa. Selvitän hieman asiaa, kun noista jengiläisten saamisista ei aina tiedä. Perivät olematonta velkaa ja lisäävät perusteettomia korkoja. Kyttiä nämä kiinnostavat myös, ja sitä Birgerssonia en halua enää tänne kaivelemaan. Se on kuin iilimato eikä jätä meitä rauhaan, jos saa törkeän kiristyksen selvitettäväkseen. Olen jo kerran istunut yli vuoden sen tutkimasta jutusta, enkä enää mene linnaan. Rehelliset velat hoidan puhumalla tai lievällä väkivallalla”, Raivola selvitti.

”Voin käydä itsekin kollegaa tervehtimässä ja hoidan saatavat pois, jos velka on todellinen”, Virkki sanoi. ”Päivän pääagenda on kuitenkin Hollannin rehut. Milloin se kukkarekka onkaan maassa?” hän kysyi Näädältä.

”Puolentoista viikon päästä keskiviikkona, jos saamme eurot toimitettua ajoissa Hollantiin. Menen kaverin kanssa lastia vastaan. Kilo yläkertaa, parikymppiä metistä ja 50 tuhatta essoa. Riittää taas vähäksi aikaa”, Näätä vastasi kuin paraskin kirjanpitäjä ja kiristi hieman nuhjaantunutta solmiotaan.

Yläkerta tarkoitti alan kielessä kokaiinia, jonka käyttö oli lisääntynyt pääkaupunkiseudulla todella

paljon, ja ainetta oli helppo myydä hyvällä katteella eteenpäin.

”Eikö koksua tule enempää? Toihan menee jo omaan käyttöön. Amfetamiinia ja ekstaaseja on kyllä ihan ok määrä”, Virkki naurahti.

”Kyllähän sitä saa enemmänkin, mutta kuten itse sanoit, omakin nenä on sen jälkeen viikkoja valkoi-sena. On parempi, että viedään kola suoraan Veljeskunnalle, koska ovat luvanneet maksaa sen kerralla.”

”Ota satsista kuitenkin pari kiloa meillekin. Mulla voi olla yksi uusi myyntikanava, jota haluan kokeilla. Nettikauppa se on pojat nykypäivän bisnestä. Tiedät mielipiteeni Veljeskunnasta, mutta jos kerran maksavat käteisellä, niin anna kolan mennä sinne, kunhan minun ei tarvitse asioida heidän kanssaan”, Virkki sanoi.

Veijo Virkin serkku Taisto oli kuulunut aiemmin Veljeskuntaan, mutta sotkenut huolella omat ja kerhon rahat. Reilu vuosi sitten Veljeskunnan kokelasjäsen oli ampunut Taiston espoolaiselle levähdyspaikalle. Siksi Virkillä ei ollut kovin lämpimiä ajatuksia Veljeskuntaa kohtaan. Hän ymmärsi kyllä, että serkku oli hölmöillyt, mutta tappaminen ei ollut mikään ratkaisu. Kovin huonosti ne velalliset maksavat kuolemansa jälkeen. Virkki piti muutenkin jengijuttuja aika lapsellisena touhuna. Presidentit, asekersantit ja liivihommat pikemminkin hymyilyttivät vanhan liiton ammattirikollista.

”Missäs muuten Mauri on?” Virkki kysyi Raivolalta.

”Dialyysipäivä. Munuaiset ovat aivan sökönä. Vuosien vetäminen on tehnyt tehtävänsä. On epävarmaa, näkeekö Mauri enää joulua”, Raivola pyöritteli päätään.

Mauri Kantele oli ollut Virkin luottomyyjiä vuosikaudet, mutta nyt vanhemman sukupolven edustajat olivat yksi toisensa jälkeen poistuneet vahvuudesta. Nuoret viihdekäyttäjät olivat tulleet alalle vauhdilla, ja vanhat hengissä olevat narkomaanit ostivat euron Rivotril-pillereitä romanialaisilta juna-asemilla ja metropysäkeillä. Kamamyyjiksi näistä nisteistä ei enää ollut. Huumekauppa oli muuttumassa kovaa vauhtia. Myyjät olivat siirtyneet nettiin, ja viimeistään nyt Virkinkin olisi otettava uudet kanavat käyttöön. Tämä ahdisti vanhaa rikollista, joka vihasi kaikkea digiä ja virtuaalirahaa.

”Onko Pastori vielä töissä, kun ei ole miestä näkynyt?” Virkki jatkoi kyselyään.

”Joo, Pastori sai viransijaisuuden Malmin seurakunnasta ja on ottanut työnsä tosissaan. On ollut ilman kamaa jo yli vuoden. Tuli uskoon istuessaan viimeisintä kakkuaan”, Raivola sanoi.

”Hyvä niin, vaikka oiva kaupпамies aikoinaan olikin. Pastori on reilu kaveri, ja tehköön nyt mitä haluaa. Täältä löytyy aina töitä, jos hengenmies haluaa takaisin pelikentille. Meidän porukka vain supistuu päivä päivältä. Me vanhat rosvot alamme olla kohta sukupuuttoon kuolevaa museokamaa”, Virkki päiviteli.

PASILAN MYRKKY 3

- HYVÄ POLIISI, PAHA POLIISI

Rikosylikonstaapeli Kaartamon ryhmä on tarkkaillut pitkään monialarikollisen Veijo Virkin puuhia. Miehen hämărăbisneksiä seuratessa valvontakameran linssiin osuu uusi nappula pelilaudalla, Poliisihallituksen ylitarkastaja Paavo Saarni.

Virkki ja Saarni ovat lapsuudessa potkineet palloa yhteisissä pihapeleissä Maunulassa 1970-luvulla. Vuosia myöhemmin rikoksistaan kiinni jäänyt Virkki pyytää perhesyistä apua entiseltä pelikaveriltaan. Saarni ojentaa käden ja saa vastalahjaksi kuuman vihjeen, jonka avulla takavarikoidaan iso huumelasti. Palveluksia vaihdetaan lisää, ja Saarni niittää mainetta poliisipiireissä, kunnes kuvio käy hänelle liian vaaralliseksi. Mutta Virkin liiketoimista ei niin vain livetä.

Pasilan Myrkky -sarjan kolmannessa osassa Kale Puonti kuvaa jälleen uskottavasti poliiseja ja rikollisia oikean ja väärän raja-alueilla. Joskus väärintekijänkin vaikuttimet voivat olla alun perin viattomia.

